

στήν, ἐκλαβὼν ὡς εἰλικρινῇ τὴν συγκίνησίν του ταύταν.

— Κύριε ὑπασπιστά, εἶπεν αὐτῷ, δυνάμεθα νὰ μονομαχήσωμεν σπουδαιότατα, χωρὶς νὰ ταπεινώσῃτε τὸν ὑψηλὸν σας βαθμὸν, χωρὶς νὰ ἐκθέσῃτε τὴν στολὴν, ἥς ἡ ἀξιοπρέπεια σᾶς κρατεῖ δεδεμένους τὰς χεῖρας.

— Ἐν μέσον! Ἄ, εὐγε! Σὲ εὐχαριστῶ ἐκ βάθους καρδίας, κύριε σημαιοφόρε.

— Ἔχετε καλὸν ἵππον;

— Ἀξιόλογον δι' ἵπποδρόμιον, κακὸν διὰ μάχην.

— Εἶναι ἀκριβῶς ὅ, τι μᾶς χρειάζεται. Ὁ ἰδικὸς μου εἶναι ἀληθὲς κοζακικός. Θὰ ἐκούραζε ἀγέλην πεινασμένων λύκων. Ἐκαστος ἡμῶν ἔχει τὸ κυνηγετικὸν του πυροβόλον. Ταῦτα ὅμως θὰ χρησιμεύωσιν ἐν τῇ μονομαχίᾳ ταύτῃ ὡς ἀπλοὺς στολισμοί. Ὅποια μονομαχία! Οἱ ἀμερικανοὶ θὰ τὴν μιμηθῶσιν ἀναμφιβόλως, ὅταν ἀναγνώσωσιν αὐτὴν εἰς τὰς ἐφημερίδας των.

— Ἀστέλλεσθε διὰ τρόπον λίαν σκοτεινοῦ, κύριε; διέκοψεν ὁ ὑπασπιστής.

— Διὰ μιᾶς καὶ μόνης λέξεως θὰ διαφωτίσω τὸ σκοτὸς τοῦτο, εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος. Σᾶς προτείνω μονομαχίαν λίαν πρωτότυπον, διότι ἀκριβῶς εἶναι ἀπλουστάτη. Μίαν ἐκδρομὴν εἰς τὴν πεδιάδα, ἄλλ' ἐκδρομὴν θανάσιμον. Τρέχομεν ἀπὸ ρυτῆρος. Ὑπερπηδῶμεν πάντα τὰ προσκόμματα, ποταμούς, δάσκη, τείχη, κρημνοὺς, χωρὶς νὰ παρεκκλίνωμεν τῆς εὐθείας ὁδοῦ. Ἐννοεῖτε; Καταβάλλωμεν τὰ προσκόμματα, ἀχρεῖ οὐ τὰ προσκόμματα καταβάλλωσιν ἕνα ἐξ ἡμῶν.

Ἐκπλαγεὶς ἐκ τῆς παραδόξου ταύτης προτάσεως, ὁ Τσερτοκόνσκις ἐφάνη δισταζών.

— Τί περιμένετε; ἐπανέλαθεν ὁ σημαιοφόρος. Ἡ μονομαχία αὕτη δύναται νὰ κηλιδῶσῃ δι' ἡλὺς καὶ αἵματος τὴν στολὴν σας, οὐχὶ ὅμως καὶ νὰ τὴν ἀτιμάσῃ.

— Δέχομαι! εἶπεν ὁ ὑπασπιστής. Ἐμπρός!

Ἐβύθισαν τοὺς πτερνιστήρας εἰς τὰ πλευρά των ἵππων, οἵτινες ὤρμησαν φρενητιωδῶς, οἰόντες τὰς χαίτας.

Τὸ ἔδαφος ἀντήχει καὶ ἐσπινθηροβόλει ὑπὸ τοὺς πόδας των. Αἱ πρᾶσιαι, αἱ φραγαί, τὰ δένδρα, ἐφαίνοντο ὅτι ἔκυπτον ἐνώπιον των ἵππων, οἵτινες ἐφιλοτιμοῦντο τίς των δύο νὰ ὑπερβῇ καὶ νὰ χαιρετίσῃ πρῶτος τὸν θάνατον.

Προσῆγγιζον εἰς τὸν ποταμὸν μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος. Αἶφνης ὁ ἵππος τοῦ Τσερτοκόνσκι, ταρκαχθεὶς ἐκ τῆς θέας τοῦ ὕδατος, ἤρξατο ποιῶν ἀλ-

λόκοις ἄλματα, καὶ ἐρρίψε τὸν ἵππεά, οὔτινος ὁ ποὺς περιεπλάκει ἐν τῷ ἀναβόλῃ.

Ὁ ὑπασπιστής ἐρρίψε φοβεράν κραυγὴν. Ὁ ἵππος ἐσυρεν αὐτόν, τὸ πρόσωπόν του κατεξερχίζετο εἰς τὰς ρίζας τῶν δένδρων καὶ τοὺς λίθους, αἱ γεῖρες του ἔδραττον τὰς ἀκάνθους, τὸ σῶμά του σπαρταρομενον ἐπ' ἀλγαιε ματαιώας, ὁ ποὺς αὐτοῦ δὲν ἤδύνατο ν' ἀπκλληγῇ.

Ὁ σημαιοφόρος ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἡ καρδία αὐτοῦ ἐπάγωσεν, ἰδόντος τὸ μαρτύριον τοῦ δυστυχοῦς ὑπασπιστοῦ. Ὁ Τσερτοκόνσκις δὲν ἦτο πλέον ἀντραστής, ἀλλ' ἀνθρώπος κινδυνεύων. Ὁρῶντες νὰ τὸν σπῇ. Ὁ Ἀλέξανδρος προσεπάθησε νὰ ἀναχαιτίσῃ τὸν ἵππον του. Ἀδύνατον. Αἱματωδεῖς ἀφροὶ ἔρρεον ἐκ των χαλινῶν. Ἡθέλησε νὰ πηδήσῃ. Ἀλλὰ τοῦτο θὰ ἦτο αὐτοκτονία. Εἶχε καταλάβει αὐτόν σκοτοδίνη. Ἐν τούτοις, ὁ ἵππος τοῦ ὑπασπιστοῦ ἐπ' ἡδὴ τῆς κλῆϊτε τυχαίως, ἀκρωτηριάξεν εἰς τοὺς ἰθούς καὶ τὰς ρίζας τῶν δένδρων τὸν κορυφὸν εὐγενῆ, ὅστις ἐκραύγαζε βοήθειαν, μετὰ φωνὴν ναυαγοῦ, οὔτινος βυθίζεται ἡ σχεδιά.

Καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐκραύγαζεν ἐπίσης ὡς παρὰ φρον:

— Βοήθει! Βοήθεια!

Ἀλλ' ἡ σιγὴ μόνη ἀπήντα εἰς τὴν ἐπικλήσιν ταύτην. Αἱ τρίαι τῆς κεφαλῆς του ὠρθοῦντο. Ἐδραῖε τὸ πυροβόλον του μετὰ τρεμοῦσας χεῖρας, καὶ στρεφάς τῇ κεφαλῇ ἐσκόπευσε τὸν ἵππον τοῦ ἀντιπαλοῦ, ἰδὼν ὅτι μετὰ δύο δευτερόλεπτα καὶ τοῦτο θὰ ἦτο πλέον ἰδύνατον. Ἡθλάνετο τὴν χεῖρά του τρέμουσαν. Καὶ ὅμως ἐπυροβόλησε... Διασκαδασθέντος τοῦ καπνοῦ, εἶδε τὸν ἵππον τρέχοντα ἐτι μανιωδέστερον, ἀλλ' ὁ ὑπασπιστής εἶχε τὴν ὠμοπλάτην τετραυμένην.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπιφάνη ἡ Βεράτσκα τρέχουσα καὶ αὐτὴ ἀπὸ ρυτῆρος, λυσίκυμος, ὠρῶσα ὡς μυθολογουμένη νύμφη τῆς Σκάνδιναβίας. Ἡλθουσε τὴν ἐκπυροκρότησιν, εἶδε τὸ ὄπλον εἰς χεῖρας τοῦ σημαιοφόρου, ἐφρίξε δὲ ἀκούσασα τὸν ἀντίπαλόν του νὰ τὸν καταρᾶται.

— Τὸν ἐρνεύσατε! Τὸν ἐφο εὐστατε! ἐκραύγασεν ἡ νεάνις. Σείς, Ἀλέξανδρε, δολοφόνος, οὐτιδανός, προδότης! Ἄ! καὶ ὁ πατὴρ μου ἂν μοὶ τὸ ἐδεβαίου ἐνόρκως, δὲν θὰ τὸ ἐπίστευον!

Ὁ σημαιοφόρος ἦτο ὠχρὸς ὡς σάσμα. Τὰ φαινόμενα ἦσαν κατ' αὐτοῦ. Ἡ Βεράτσκα τὸν εἶδε πυροβολήσαντα, καὶ τὸν ἐπίστευεν ἐνοχόν. Ἐπροτίμα νὰ ἦτο δεδεμένος εἰς τὴν οὐρανὸν λυσσαλέου ἵππου καὶ νὰ ἐσύρετο κατὰ κρημνῶν, διότι τοῦλάχιστον εἶχε τὴν ἐλπίδα ὅτι ἐκείνη θὰ τὸν ἐκλαίε. Ἡθέλησε νὰ τὴν ἐξάσῃ τῆς ἀπάτης διὰ πάσης θυ-

σίας. Ἐβύθισε τὴν κυνηγετικὴν του μάχαιραν εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ ἵππου του, ὅστις ἐκλονίσθη καὶ ἔπεσεν ἐν λίμνῃ αἵματος.

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές.)

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

Συνέχεια.

Εἶτα δέ, ὑψοῦσα τὴν κεφαλὴν ἡρέμα καὶ μετὰ συστολῆς καὶ στηρίζουσα τὸ ὠραῖόν της βλέμμα, ὑγρὸν, ἀπεριγράφτου γλυκύτητος, πρὸς τὸν νέον:

— Εἶδες, Γκισούρ, εἶδες τίποτε; ἤρωτήσατο ἀπαλὸν μειδιῶσα, ἐνῶ ζωηρὸν ῥόδινον χρῶμα ἔβαφε τὰς παρειάς της.

Ὁ νέος ἐσίγα.

— Ἀλλὰ δὲν βλάπτει μήπως δὲν ἀνετράφη εἰς τὰς ἀγκάλας μου; Μήπως δὲν εἶσαι καὶ σὺ υἱός μου; εἶπεν ἐγειρομένη αἶφνης καὶ θωπεύουσα τὸν νέον μετὰ στοργῆς. Ἐλα, ἔλα, ἰδοὺ τοιαύτη θὰ ἦναι ἡ θέσις, τὴν ὁποίαν ἐπιθυμῶ, ἐξηκολούθησε, λαμβάνουσα σοβαρὸν ὕψος καὶ ἐξαπλουμένη ἐκ νέου ὑπὸ τοῦ διδανίου. Ἀλλ' ἤδη ἡ στάσις της ἦτο σεμνή, ὡς ἐστιᾶδος, ἄκρα τις μάλιστα τοῦ γριασματικῆς ἐκάλυπτε μέρος τοῦ προσώπου. Αἶ; σοὶ ἀρέσκει αὕτη; ἐξηκολούθησε, δὲν εἶναι θέσις ἀξιοπρεπῆς, ἀρμόζουσα εἰς σοβαρὰν δούλην εὐσεβοῦς Μουσουλμάνου;... Αἶ; τί λέγεις σὺ; εἶσαι εὐχαριστημένος;...

— Ναί, κυρία μου, ναί. Ἐγὼ δὲν ἠδυνάμην νὰ σᾶς δώσω καλλιτέραν.

— Ἀλήθεια; ἠρώτησεν ἡ ὀθωμανὶς ἐγειρομένη. Λοιπὸν ἀπὸ αὐρίου ἀρχίζομεν θὰ σὲ περιμένω τὴν ἰδίαν ὥραν.

— Μάλιστα, σᾶς τὸ ὑπόσχομαι, ὑπέλαθεν ὁ νέος. Ἔχετε ὑγείαν αὐρίον, κυρία μου.

— Ἔχε ὑγείαν, αὐρίον λοιπὸν, εἶπεν αὕτη, κρατοῦσα τὴν χεῖρα τοῦ νέου, ἣν ἔθλιψεν ἐλαφρῶς, καὶ συνοδεύουσα αὐτὸν μέχρι τῆς θύρας.

Ὁμολογουμένως ἡ συμπεριφορὰ τῆς γυναικὸς ταύτης εἶχε τι τὸ παράδοξον, ὅπερ ὅμως, οὐδεμίαν ἐμποιῆσαν τῷ Πέτρῳ ἐντύπωσιν, οὐδόλως παρετρῆθη ὑπ' αὐτοῦ. Ὁ νεαρός ζωγράφος, μόλις πρὸς ὀλίγον καταλιπὼν τὴν Καλλιέ, πλήρης ὦν τοῦ πρὸς αὐτὴν σφοδροῦ πάθους, ἔρωτος καλλιτέχνου ἀληθοῦς, ἦτο ὅλος ἀλλαχοῦ ἀφωσιωμένος, μὴ ἔχων καιρὸν νὰ προσέχη καὶ ἐπ' ὀλίγον εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν διαγωγὴν τῆς ὀθωμανίδος.

Τὴν ἐπιοῦσαν ὁ Πέτρος ἐκόμισε τὰ πρὸς ζωγραφίαν τῆς ὀθωμανίδος ἀναγκαστῶς.

Ἐργασίαις πρῶτον ἐπὶ τῆς εἰκόνης τῆς θυγατρὸς, μετέβη ἀκολούθως εἰς τὰ δώματα τῆς μητρὸς, ἣν ἐσχεδιάσεν ἐν τῇ τελευταίᾳ θέσει, τὴν ὁποίαν αὕτη ἔλαβε κατὰ τὴν συνέντευξιν τῆς προτεράϊας.

Δὲν ἀγαπῶ νὰ κουράζω τοὺς ἀναγνώστας μου, ἀφηγούμενος λεπτομερείας, αἵτινες καὶ ἄλλως δὲν συντελοῦσιν εἰς τὴν ταχέαν ἀνάπτυξιν τῆς παρούσης ἱστορίας μου. Ἀρκεῖ μόνον, νομίζω, νὰ αναφέρω ὅτι ἡ ἐπὶ τῶν δύο εἰκόνων ἐργασία προέβαινε πάντοτε, τοῦ Πέτρου μεταβαίνοντος καθ' ἑκάστην σχεδὸν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γέροντος ὀθωμανοῦ.

Αἱ μετὰ τῆς νέας συνεντεύξεως ἦσαν αἱ αὐταί. Ἡ Χαλκλιέ, αἰείποτε ἀγαπῶσα, αἰείποτε ἀφελής, ὑπέβαλε τὸν Πέτρον εἰς ἀπειρα μαρτύρια, ἀτινα ὁ δυστυχὴς νέος, τὰ καθήκοντα αὐτοῦ συνειδῶς καὶ τὴν πρὸς τὴν Ἀχμέτ ὑπόσχεσιν ἐκπληρῶν, ὑφίστατο αἰείποτε σὺννοους καὶ σοδαρός. Οἱ πρὸς τὴν νεανίδα τρόποι τοῦ ἦσαν αἰείποτε τοιοῦτοι, ὥστε κατ' οὐδὲν ἠδύνατο νὰ κολακεύσῃ τοὺς πόθους αὐτῆς. Ἡ πρὸς αὐτὴν συμπεριφορά τοῦ ἦτο μάλιστα τραχεῖα, χωρὶς νὰ ἐκρεῦγῃ τῶν ὀρίων τῆς ἀπαιτουμένης εὐγενείας.

Ἀλλ' ἡ Χαλκλιέ, βλέπουσα αὐτὸν καθ' ἑκάστην, ἠσθάνετο ἐαυτὴν εὐτυχῆ, τὸ δὲ πρὸς αὐτὸν αἰσθημα ὅλον ἐν ἐριζούτῳ ἐπιτεινόμενον, ἄλλ' ἄνευ ἐξωτερικῶν ἐκδηλώσεων. Οἱ δύο νέοι, βλέποντες αὐτὴν ἡσυχον ὁποσοῦν καὶ ἀναλαμβάνουσιν κατ' ὀλίγον τὰ ἀνθρώπια αὐτῆς χρώματα, ἠλπίζον νὰ ἴδωσι καὶ τὴν ἐντελῆ αὐτῆς θεραπείαν μετὰ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου.

Δὲν εἶχεν ὅμως οὕτω τὸ πρᾶγμα καὶ μετὰ τὴν σύζυγον τοῦ γέροντος ὀθωμανοῦ. Ὅσῳ ὁ ἔρως τῆς Χαλκλιέ ἦτο ἀπλοῦς, ἄδολος, ἀφελής, αἰσθημα σφοδρὸν μὲν, ἀλλ' ἀόριστον, ἂν δύναιτο νὰ εἰπῇ οὕτω, καὶ μὴ διατυπωθὲν ἔτι, τόσῳ ὁ τῆς μητρὸς ἦτο πάθος, μανία, πῦρ, ἀκράτητος ἐπιθυμία γυναικὸς ἐμπείρου, νέας ἔτι, ἥτις, συζευχθεῖσα γέροντα, εἶδεν ὅλας αὐτῆς τὰς ὀνειροπολήσεις ματαιωθείσας.

Ἐν ταῖς καθ' ἑκάστην συνεντεύξεσιν αὐτῆς μετὰ τοῦ ζωγράφου ἠσθάνετο τὸ πῦρ τοῦτο ὅλον ἐν αὐξανόμενον καὶ διατρέχον ὡς ζέων μόλυβδος ἀπάσας αὐτῆς τὰς φλέβας. Περιποιεῖτο αὐτὸν δι' ὅλων τῶν ἐπαγωγῶν τρόπων, παρεῖχεν αὐτῷ ἀφορμὰς καὶ ἐνδείξεις, ὅσον ἡ γυναικεῖα αἰδώς τῇ ἐπέτρεπεν, ἐλπίζουσα νὰ παρατηρήσῃ καὶ ἐν τῷ νέῳ τάσιν τινὰ πρὸς μεταβολὴν εὐνοῶν αὐτῇ.

Ὁ Πέτρος, ἀνέκων εἰς τὴν τάξιν ἐκείνην τῶν νέων, οἵτινες περιορισμένοι καὶ

οἰκογενειακῆς ὄλῳ: ἀνατροφῆς τυχόντες, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ μελετήσωσι τὰ γυναικεῖα τεχνήματα, εὐμενὲν ἀπαθὲς πρὸς ἀπάσας τὰς ποτηρίκας, ἃς μετήρχετο ἡ ὀθωμανὴς, διετέλει ἀδιάφορος, διότι δὲν τὰς ἐνόει, ἢ ὅπως μὴ ὑποθέσωμεν αὐτὸν τόσῳ μωρὸν, διότι δὲν ἠθέλε νὰ τὰς ἐννοήσῃ.

Ἡ ἀλήθης ἡ προσπεποιημένη αὕτη ἀδιαφορία τοῦ Πέτρου, παρῶνεν ἐπὶ μᾶλλον τὴν μέλαι λύσσης ἐρώσαν γυναικα. Ἐργίζετο ἐνὸς ἐναντίον τοῦ φρικώδους, ἀπεκάλει αὐτὸν μωρὸ καὶ τυφλόν, ἔλεγεν ὅτι εἶναι ἄξιος περιφρονήσεως, ἀλλ' ἅμα τῇ ἐμφανίσει τῆς ὀρατικῆς αὐτοῦ μορφῆς, ἡ πάσχουσα γυνὴ ἔτρεμεν ὑπὸ τοῦ πάθους ὀλόκληρος, ὑπετάσσετο, ὡχρίκ, ἡ καρδία τῆς ἐπάλλετο.

Ἐκάθητο, ὅπως τὴν ζωγραφίσῃ, τὸ δὲ βλέμμα τῆς ἐμφαίνον ὅλον τὸν πυρεττόν, ὅστις διεβίβρωσκε τὰ στήθη τῆς, ἐστηρίζετο ἐπ' αὐτοῦ ζωηρὸν καὶ λάμπον.

Ἐνὸς τοσαύτη ἦτο ἡ ἀπληστος ἐπιθυμία τῆς καρδίας τῆς, ὥστε εὐτυχῆς θὰ ἐλογίζετο, ἐὰν ἠδύνατο νὰ ἐναγκαλισθῇ τὸν Πέτρον, νὰ τὸν περισφίγῃ μέχρι πνιγμοῦ ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς, νὰ τὸν ῥοφήσῃ ὀλόκληρον διὰ μιᾶς.

Ἡ σφοδρότης τοῦ πάθους εἶχεν ἀναπτύξῃ ἐν αὐτῇ ἐπιθυμίαν κροκοδείλου!

Ὅσῳ ὁ ἐν τῷ πρώτῳ δωματίῳ ἔρως ἦτο ἄγνός, ἄγιος, αἰσθημα καθαρὸν, παρθένον, ἀσπιλον, ὡς ἡ ἐν ταῖς ὑψηλαῖς τῶν ὀρέων κορυφαῖς χιῶν, τόσῳ ἐν τῷ δευτέρῳ ἦτο πάθος, ὁρμητικὴ κτηνώδης, ἀνόσιος, βορβορώδης.

Ἐνθὲν ἡ Χαλκλιέ, κόρη ἀφελής, ἁθὴς, ἐνθὲν ἡ μήτηρ, γυνὴ ἐμπείρος, γινώσκουσα ἀπάσας τὰς λεπτομερείας τῆς ἀπολαύσεως, κατέχουσα πάντα τὰ μυστήρια, δι' ὧν δύνανταί τις νὰ διαταράξῃ τὰς φρένας καὶ τοῦ σωφρονεστάτου τῶν ἀνδρῶν, γυνή, τέλος πάντων, διότι ἐν τῇ λέξει ταύτῃ καὶ μόνῃ περικλείεται ἅπαντα ἡ δυσθαιμονία τοῦ ἀνδρός, ἅπαν τὸ ὀλέθριον μυστήριον, τὸ καθιστάν αὐτὸν δυστυχῆ! . . .

(ἀκολουθεῖ)

ΔΑΜΗΡΟΣ ΕΝΤΑΛΗΣ

ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης ἐμπεριέχει διάφορα ἅλατα τῆς ἀσβέστου τοῦ ἰωδίου, τοῦ βρωμίου, τῆς μαγνησίας καὶ πρὸ πάντων χλωριοῦχον γάτριον, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ κοινῶς καλούμενον κοινὸν ἅλας,

τὸ ὁποῖον ἐκ τῆς θαλάσσης διὰ τῆς τοῦ θαλασσίου ὕδατος αὐτομάτου εἰς τὸν ἥλιον ἐξατμίσεως ἀπολαμβάνεται.

Ἡ πικρία τῆς θαλάσσης προέρχεται ἀπὸ τὰ ἅλατα τῆς μαγνησίας, ἥτις, ἐνεκα τῆς πικρᾶς γεύσεως τῶν ἁλίων αὐτῆς, καλεῖται πικρά γῆ. Διὰ τῆς ἐξατμίσεως τοῦ θαλασσίου ὕδατος ἀπολαμβάνονται μόνον 2 3/1 μέχρι 3 τοῖς ἑκατὸν ἅλατος, ὥστε διὰ τῆς ἐξατμίσεως 100 ὀκάδων θαλασσίου ὕδατος ἀπολαμβάνονται 3 ὀκάδες· 1000 ὀκάδων ὕδατος θαλασσίου 30 ὀκάδες ἅλατος· 33,000,000 ὀκάδων θαλασσίου ὕδατος 300,000 ὀκάδες ἅλατος· ὥστε ἐὰν ἡ Ἑλλάς ἔχει ἀνάγκην 9 ἑκατομμυρίων ὀκάδων ἅλατος· πρέπει νὰ ἐξατμισθῶσιν εἰς τὰς ἀλικας τοῦλάχιστον 900 ἑκατομμύρια θαλασσίου ὕδατος.

Τοιοῦτον προὑπολογισμόν πρέπει νὰ κάμωσιν αἱ κυβερνήσεις ἵνα προμηθεύωνται τὸ ἀπαιτούμενον ἅλας διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν κατοίκων αὐτῶν. Εὐτυχῆ τὰ ἔθνη τῶν ὁποίων αἱ γῶραι περιορίζονται ἀπὸ θαλάσσης ἐξ ὧν τοῦτο τὸ τόσον ἀναγκαῖον σῶμα δύναται διὰ τῆς ἐξατμίσεως νὰ προμηθευθῇ.

Ἐν τῶν ὠραιότερων δένδρων τῆς ὑψηλίου ὑπάρχει εἰς τὰς δυτικὰς Ἰνδίας φυόμενον πρὸ πάντων εἰς τοὺς παραλίους τόπους. Τὰ ὠραῖα τοῦ ἀνθὸς ὑπερβαίνοντα ὡς πρὸς τὸ εὐμορφον αὐτῶν τὰ τῶν ῥόδων, τὰ τῆς καμελείας καλούμενα Ἰνδικὰ ῥόδα εἶναι πολυτιμώτατα, καὶ οἱ αὐτῶν κοσμοῦνται αἱ κυρία εἰς τὰς συναναστροφάς, καὶ αἱ πολυτιμότεραι ἀνθοδέσμαι ἐκ τούτων τῶν ὠραίων ἀνθῶν κατασκευάζονται. Τὸ δὲ σπουδαιότερον διὰ τοὺς ἐκεῖ ἄλιεῖς εἶναι ὅτι οἱ καρποὶ ναρκώνουςι τόσον καλῶς τοὺς ἰχθῦς, ὥστε οἱ οἱ αὐτῶν ναρκωθέντες ἰχθῦς εὐκόλως ἀλιεύονται μετὰ τὰς χεῖρας. Τοῦτο δὲ τὸ ὠραῖον δένδρον καλεῖται *barringtonia speciosa*.

Ἐπὶ τῶν ὑψηλοτέρων δένδρων τῆς Κίνας φύεται ἀερόδιόν τι φυτόν ὑπὸ τοῦ ὁποίου ταῦτα περιβάλλονται καὶ περικυκλοῦνται. Ἐνεκα τῆς εὐωδίας τῶν ἀνθῶν αὐτῶν οἱ Κινέζοι μετακομίζουσι ταῦτα ἐκ